

DES D'UNA ESTRATÈGIA REVOLUCIONÀRIA,

HO
TORNAREM
A FER

SOLIDARITAT
INTERNACIONALISTA

DRETS SOCIALS

AMNISTIA GENERAL

AUTODETERMINACIÓ

REPÚBLICA

IMPERIALISME DE ROSTRE HUMÀ

Joe Biden va derrotar Trump i s'ha presentat com l'heroi de la reforma. Les seves polítiques són una referència per a l'esquerra majoritària del centre capitalista. En campanya electoral va obtenir el suport de part de l'esquerra nord-americana, inclosos alguns comunistes, i va guanyar-se simpaties en altres parts del món. Però va ser un error que aquestes esquerres deixessin de banda la qüestió Palestina i la política exterior (sabent que els EUA són imperialistes) i només es fixessin en la possibilitat d'un New Deal domèstic.

Ara, aquell suport s'ha esquerdat amb la qüestió de Palestina i amb altres conductes pròpies de l'imperialisme. No es poden separar els diners pressupostaris per despesa militar dels dedicats a mesures socials. Cada lluita té la seva dinàmica i, si obté conquestes que comporten la corresponent despesa pressupostària, ho hem de celebrar. El mateix cal dir dels debats parlamentaris, exigint partides socials. Però unes partides s'ajunten amb altres, com les dedicades a policies, jutges i carcellers. Separar-les artificialment anima el corporativisme i l'economicisme.

És el moment de treure el vel que han posat sobre els demòcrates nord-americans. Cal recordar que en un primer moment a Obama li van donar el Nobel de la Pau i després ja sabem què va fer. Ja s'ha vist per on va Biden, amb les seves criminalitzacions de Rússia i de la Xina, però encara hi ha molta "esquerra humanista", disposada a acceptar-ho, ja que ho embolcalla amb un suposat respecte als drets humans.

Hem de saber amb qui ens juguem els quartos. Cal impulsar una minoria combativa més dura contra l'estat nord-americà i, alhora, aconseguir que passi a ser majoritària. I en forjar aquest bloc antiimperialista, a casa nostra, la solidaritat amb el poble Sahrauí ocupa un lloc prioritari.

INDEPENDENTISME INSTITUCIONALISTA I REFORMISTA

Encara que les eleccions al Parlament de Catalunya van tenir un període electoral curt, veníem d'un temps preelectoral llarg i convuls, amb actuacions confrontades, basades més en maniobres i travetes que en propostes, la qual cosa desmotiva la participació.

Malgrat això, el resultat ha estat vist com un dels més notables de la nostra història, ja que el vot independentista ha superat el 50% i, alhora, la majoria de vots han estat per als partits considerats d'esquerres. Sense negar aquestes majories, les eleccions no han passat de ser merament autonòmiques.

Deixant a part el vot de la CUP, que tractarem a banda, la majoria independentista continua apostant per la via parlamentària a la independència i la majoria d'esquerres aposta per polítiques

que, en el millor dels casos, han de ser titllades com a socialdemòcrates i reformistes.

Un sentiment angoixant ens va travessar la nit electoral en veure el percentatge de VOX. No obstant, la influència de la dreta espanyolista no s'ha incrementat, ja que Ciudadanos i PP han reculat. VOX s'ha alimentat de la criminalització espanyolista de l'independentisme i reflecteix, alhora, les actituds xenòfobes i racistes ascendents. La gran burgesia vol desviar la indignació dels treballadors i de la petita burgesia arruïnada cap als més pobres i cap als més lluitadors. L'avenç de VOX ve reforçat pels vots de bona part dels membres de les forces d'ocupació empadronats a Catalunya.

Si bé l'ascens de VOX no és signe d'un corrent nacional majoritari, és un avís del perill feixista. Només la lluita pel poder i per establir una economia planificada per resoldre els problemes de les masses treballadores aïllarà els feixistes.

La CUP ha tingut un bon resultat, que li dona una certa capacitat de decisió. La millora és, alhora, una expressió de la polarització de classes i nacional. Una polarització que s'intensificarà per noves mesures que recauran a les espatlles de la classe treballadora, dels joves i dels més pobres. La CUP s'ha de consolidar i ampliar, convertint-se en un referent per a tots els explotats i per tots els abandonats pel sistema, demostrant-los que el camí és la lluita de classes i nacional. Aquest, i no altre, és el camí per **eixamplar la base social**.

POLÍTICA INSTITUCIONAL DE LA CUP

En tractar la situació internacional, veiem que no es poden separar els diners pressupostaris dedicats a despesa militar, dels dedicats a mides socials. Això és extensible a l'hora de participar o no en un govern estatal. Per contra, no ho és, en la seva integritat, per un govern municipal o autonòmic com el de la Generalitat, ja que el seu pressupost no queda vinculat als aparells repressius de l'Estat, a excepció d'allò que forma part de llurs competències. Vol dir això que s'ha de participar sempre en aquests governs? No, i menys sense garanties de que no impulsarà mesures negatives, que caldrà combatre.

La CUP ha facilitat un govern independentista sense entrar-hi, exigint un programa mínim, adequat als objectius possibles en aquesta conjuntura i en la legislatura. Això és raonable, ja que després de sentir el President de la Generalitat en els debats d'investidura és clar que, en consonància amb els resultats electorals i amb el programa d'ERC, aposta de nou per la frustrant via parlamentària a la independència i per les polítiques socialdemòcrates i reformistes que confien en un "capitalisme humà".

GOVERN DE GESTIÓ AUTONOMISTA

El govern de la Generalitat no és de dretes com diuen comuns i PSC. És catalanista, però accepta el sistema de relacions socials

capitalistes i creu que la UE s'ha tornat prou caritativa com per donar una milionada d'euros a Espanya per fer front a la crisi econòmica i regenerar el teixit productiu tenyint-lo de verd. En aquest sentit, té punts de contacte amb l'actual govern espanyol de PSOE i UNIDAS-PODEMOS.

Els sectors que es finançaran amb aquests diners no seran els més afectats per la crisi, sinó els que tenen una forta concentració de capital. Tot pel bé dels grans grups monopolistes, dels bancs i de les finances. Seran un regal per a les multinacionals que poden invertir en aquests sectors i no per als qui han perdut la feina, que només podran aspirar a treballar en condicions precàries.

Per a un govern com el que s'acaba de formar, la gestió i distribució d'aquests fons i la possibilitat de flexibilitzar les restriccions pressupostàries, té atractiu. En el cas de Junts, esperen restablir ponts amb sectors econòmics que en els últims temps els han donat l'esquena. Això permet entendre el seu interès per la Conselleria d'Economia i la ubicació en ella d'una persona que pot tenir sintonia amb Calviño.

Tot i així, la dreta titlla aquest govern d'il·legítim i filo-separatista, de la mateixa manera que titlla l'actual govern espanyol de boliviarià o social-comunista. Encara que això és fals, no hem de menysprear aquesta dreta reaccionària, perquè és majoritària en els mitjans de comunicació i entre els comandaments de l'exèrcit, la policia i la judicatura i saben que els vots d'aquest govern autònom venen dels milions de catalans que es van mobilitzar l'1 d'octubre i no do-nen la batalla per perduda.

AMNISTIA GENERAL

Reclamar la llibertat dels presos polítics NO significa l'abandó d'altres reivindicacions ni és símptoma de feblesa. La feblesa, en tot cas, s'ha d'atribuir a la incapacitat que vam tenir d'evitar l'empresonament i condemna.

Nosaltres no fem escarafalls dels indults, encara que diem que no són l'opció i els considerem uns **indults mutilats**. Són una decisió de l'Estat espanyol, per apaivagar les aigües i incentivar la negociació. Ara bé, aquesta decisió té com a intenció incentivar la taula de negociació, i d'allí poden brotar moltes derivades, com van brotar fa anys, de la decisió de tirar endavant un nou Estatut d'autonomia, partint de la falsa idea que l'Estat espanyol l'acceptaria perquè el PSOE s'hi havia compromès.

La nostra opció, en relació als presos polítics i represaliats, és l'amnistia general. Sabem que el deure d'un pres és sortir de la presó. No vam criticar que es posés presos a les candidatures, ja que emfatitzava la seva condició de polítics. Però sabem, per experiència, les limitacions d'estar a la presó. Sun Tzu, en L'Art de la Guerra deia "Els soldats mai han de seguir les or-

dres d'un general capturat per l'enemic". És un consell que no s'ha respectat.

Contràriament al moviment d'alliberament nacional, l'Estat espanyol si que està seguint els consells de Sun Tzu, en especial aquell que diu que "cal permetre als enemics un camí de fugida, ja que d'aquesta manera es rendiran molt abans."

Per tal que el moviment independentista comenci a tenir en compte Sun Tzu, caldrà posar sobre la taula aquell altre consell que afirma que "Els colors primaris són només cinc, però les seves combinacions són tan infinites que no podem veure-les totes."

INFANTILISME, DUI, UNILATERALITAT

Hi ha molts exemples de l'infantilisme en l'independentisme. En posarem dos. El primer és allò de "fem o no fem la independència?", com si fos tan senzill com fer un cafè o fer ganxet. L'altre és allò de "hem de marxar ja!", com si poguéssim fer-ho com els adolescents que se'n van de casa dels pares o sortir d'un grup de WhatsApp.

La concepció dominant sobre la DUI també és infantil. Sembla que proclamant-la, després ja caurà tot pel seu propi pes, quan el procés és l'invers. Mao només va proclamar la República Popular Xinesa després de guanyar una guerra perllongada i controlar el territori i encara es va tardar anys en tenir el reconeixement internacional. Macià només va proclamar la República Catalana després que el Borbó fugís i, fins i tot en aquelles condicions, va ser obligat després a negociar amb el govern republicà espanyol. Les grans fites només són possibles derrotant l'enemic o quan està en desbandada. La correlació de forces canvia en el camp de batalla i no en el de les proclames.

Si la definició d'unilateralitat és la del diccionari, segons la qual, unilateralitat és allò "que té o presenta un sol costat, part o aspecte", benvingut l'abandó de la unilateralitat, per part d'aquells que eren unilaterals. Recuperem plegats l'anàlisi concreta de cada situació, amb els seus múltiples aspectes, o barreges de colors, parafrasejant Sun Tzu. Ara bé, si el que se'ns diu és que cal renunciar a la consecució dels **nostres objectius**, a partir de la **nostra pròpia estratègia**, utilitzant variades formes de lluita i que ens hem d'encaixonar en la **via unilateral** de la negociació, llavors no s'abandona la unilateralitat sinó que ens encadenem a la unilateralitat del govern espanyol.

CONSIGNISME I PURITANISME

Crida Comunista batalla per la unitat dels comunistes catalans. Voldríem també, la unitat comunista en altres indrets de l'Estat, resguardant la independència dels comunistes catalans, tal com va formular Joan Comorera en els darrers escrits. Refusem el model carrillista que van imposar al PSUC. Ens preocupen,

però, el consignisme i puritanisme de certs comunistes espanyols.

Consignistes i puritans són aquells que només aborden la realitat nacional catalana des de l'exterior. Consignistes i puritans són aquells que no veuen el caràcter democràtic i revolucionari de l'alliberament nacional i només accepten el dret d'autodeterminació com una demanda que ha de satisfer la nació dominant. Consignistes i puritans són aquells que col·loquen la política nacional catalana com a abstracció i fins i tot la contraposen a la necessitat d'impulsar una revolució democràtica a tot l'Estat espanyol.

UNITAT POPULAR COM A BANDERA

A més de criticar les limitacions reformistes del govern espanyol i del de la Generalitat i de superar els intents d'infantilitzar l'independentisme per una banda i el consignisme i el puritanisme per l'altra, hem d'exigir que els governs compleixin els compromisos favorables al poble treballador.

Els comunistes treballem per la unitat d'acció, tant amb els sectors d'avantguarda, com amb les grans masses. Unitat d'acció contra la gran patronal, la monarquia, l'alta burocràcia militar i civil, els mitjans reaccionaris i les potències imperialistes.

Per vèncer cal força. Per assolir-la, cal desterrar la fe d'una part del poble amb la quincalla reformista. També cal empatitzar amb els governs reformistes quan són injustament assetjats, i amb els seus encerts, si en tenen. La supèrbia i la condemna moralitzant no és un tret dels comunistes. La unitat popular és la nostra bandera.

CONTRADICCIONS DE JUNTS I ERC

Marx va explicar que la petita i mitjana burgesia són una classe pressionada per la gran burgesia i la classe obrera, quelcom que li dona un caràcter contradictori. Tanmateix, són classes que posseeixen propietat privada i això marca llur conducta.

Aquesta explicació ajuda a comprendre les limitacions de Junts i ERC. Junqueras i Sánchez han reconegut que la seva intenció era arreglar les coses negociant amb el govern espanyol i la UE, i que això és el que volen tornar a fer.

Els hem de reconèixer que, donat el caràcter temorenc de la petita i mitjana burgesia, en el seu moment van assumir un cert risc atípic, i per això l'Estat espanyol ha volgut i vol escarmenar-los i fins i tot posa en perill les seves propietats.

Ara tot indica que estan disposats a tornar al corral i la gran burgesia espanyolista i imperialista més intel·ligent aposta per obrir-los el camí, començant amb els indults. El model que se'ls proposa i que sembla que podrien acceptar és el del PNV.

Així i tot, saben que una majoria de catalans està a favor d'un referèndum i que són republicans. Només prendran de nou una

actitud fermament combativa si el proletariat es posa davant de la lluita d'alliberament nacional, quelcom que, lamentablement, ha estat una de les mancances del "procés" dels darrers anys. En tot cas, és una pífia tractar a Junts d'enemic, com fan els Comuns. Heus ací perquè nosaltres seguim insistint en la necessitat de construir un **PARTIT PROLETARI CATALÀ** i agermanar la lluita d'alliberament nacional amb l'alliberament social.

HO TORNAREM A FER

Nosaltres vam dir que això que han anomenat "procés" coixejava des dels inicis. Tot i així, tenia la virtut de mobilitzar grans capes del poble, situar en el centre la lluita d'alliberament i contribuir a la crisi del règim del 78.

Els comunistes no hem estat els generals dels "procés". No l'hem dissenyat. No hem decidit els passos. No hem estat on se centralitzava la informació i ni tan sols sabem si existia aquesta centralització. Hem estat minoria. No hem disposat de mitjans per difondre la nostra posició. Vam advertir de les dificultats que trobaríem. Després de l'1 d'octubre, ens implicàrem en la resistència, sabent que les nostres eines, ara per ara, són els arguments, la paraula, l'exemple. Ara, veiem com uns caminen desesperats i altres busquen sortides infantils.

Encaixar la nova situació no és fàcil. ¿Abandonar, anar-se'n? ¿Desanimar-se, retirar-se? Nosal-tres diem que s'ha de reincidir. Aquesta és la nostra interpretació del "ho tornarem a fer". **Reincidir** però refent l'estratègia, traient-ne lliçons.

Vam dir que estem davant d'una lluita perllongada. Ara altres ho accepten. Malauradament li posen data de caducitat. ¿Es perllongarà vint, deu, cinc o dos anys? La revolució amb data fixe és una estupidesa. Una concepció "d'escolars", que tot ho volen fixar sobre d'un calendari, per saber quan cal fer deures i quan vacances.

Els drets ja conquerits i a la vegada disputats ens atorguen algunes zones de resistència i reconstrucció, però en aquestes zones també hi ha diferències. L'oportunisme i el maximalisme són pols atraients.

Tenim uns enemics poderosos i cruels i, malgrat tot, els podem derrotar. Tenim divisió dins les files del poble i, malgrat tot, el poble es pot unir. Ens assisteix la raó, la nostra lluita és justa, el nostre ànim és ferm, les nostres conviccions són d'acer, la nostra sort la forgem col·lectivament.